

Setmanari portaniveu de la Joventut d'Esquerra "Estat Català" de Badalona i Santa Coloma de Gramanet

29 FEBRER 1936

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CARME, 57

NÚMERO SOLT: 20 CTS

Procediments i Banderes

Uns dies passats llegiem al diari "L'Humanitat" un solt que deia: "Responent a preguntes i consultes que ens han estat fetes, devem manifestar que la bandera oficial del Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya es la de les quatre glorioses barres de sang...".

El diari "L'Humanitat" responent a preguntes i consultes que ningú li ha fet, volia dir: la bandera catalana amb l'estrella solitària queda declarada facciosa perquè aixís plau a la camarilla de l'Editorial Llibertat i tots els Trabals i Graus Jasans, que s'han eregut que el partit és un camp acotat a on sols poden pasturar i dictar la llei uns homes molt carregats d'audàcia però mancats de talent.

No ens prestarem de cap de les maneres a secundar els propòsits de certs polítics de l'Esquerra, propòsits ambiciosos i quelcom tèrbols, d'anar diluint el contingut catalanista del nostre partit, per convertir-lo en un remolc del partit de l'Azaña. Pels arribistes això podrà ésser la terra de promissió amb uns horitzons bastissimis: Ministeris, Subsecretaries, Direccions generals, Governos civils, etc.

Cal aixecar la veu, amics d'Estat Català, i posar els punts sobre les is, anomenant les coses pel seu nom, prou silenci que fora suïcida. Heu vist com s'han apropiat del nostre patriotisme mutisme del sis d'octubre encà, per crear al nostre entorn una atmòsfera asfixiant i aixecar damunt de pedestals de guix, però pedestals no obstant, als ídols de la família i de la clauda. Heu vist com bracegen i gesticulen i figuren en totes les fotos, els covards als quals el poble els dies d'octubre sols vegé l'esquena.

Despleguem la nostra bandera i reorganitzem els nostres quadros, obrim, al carrer, al miting, a la premsa, el procés del 6 d'octubre i cridem a la barra a explicar la seva actuació, als dirigents, als que tenien llocs de comanament, perquè ens diguin com administrare el fervor revolucionari del nostre poble. Esvaim amb la nostra actuació ferma i enèrgica, la cortina de fum que el nepotisme i l'adulació han fet escampar a l'entorn d'una part dels responsables del fracàs de la revolució d'octubre, per intentar salvar-los del judici del poble.

Despleguem la nostra bandera, mal pesi als provincialistes i als vividors i si als republicans d'enllà de l'Ebre els fa mal d'ulls l'Estel solitari, que els tanquin o que es posin ulleres fumades, que nosaltres l'enlairarem perquè es la nostra, sentiú senyors de "L'Humanitat", la nostra, la que ens donà en Macià i ja compendreu que si la rebérem de les seves venerables mans no l'arriarem pas perquè un senyor Santaló pugui ésser ministre, o un doctor Trabal pugui tenir tal o qual càrrec i anar a fi de mes a cobrar la nómina.

Cal desplegar la nostra bandera perquè no acabi l'actuació catalanista de l'Esquer-

ra, amb l'Estatut que ens donaren les Constituents. Per obligar amb la nostra actuació constant i amb la nostra propaganda a que sigui ampliat i millorat, fins arribar a la completa llibertat. No volem estancarnos, les aigües estancades esdevenen pestilents, i insalubres i els pobles que s'aturen al marge dels camins, desapareixen sota l'allau dels altres pobles que avancen; no volem sacrificar el nostre contingut ideològic, no volem amagar-lo per facilitar digestions. Volem, abans de convertir-nos en estomacal, fer l'efecte d'una purga.

No volem arriar la nostra bandera perquè es un Congrés del partit qui ha de dir si la bandera d'"Estat Català", es una bandera facciosa dintre de l'"Esquerra" i no el caprici d'un Consell de família com és "L'Humanitat" que ens senyala la seva trajectòria política adornant els seus balcons amb dues banderes: l'una de les quals no és pas la bandera oficial del partit. Però que en canvi es la bandera del catalanisme "marró" de més d'una dotzena de senyors que per desgràcia del partit s'han apropiat funcions directives.

I si un Congrés del partit cometès la monstruositat de declarar-nos facciosos, cosa que no creiem, el camí es ample i la vida es llarga. Amb la nostra bandera seguirem avant, lluitant pels ideals de redempció de l'humanitat, lliures d'un lastre una mica massa feixue i que ben mirat potser no val pas l'esforç que cal fer per arrossegar-lo.

J. SALA

Siguem conseqüents

Que'ns surti el tret per la culata és enutjós... treballar per a obtenir una cosa i que ens en resulti una de contrària és molt empipador. Localitzant aquests pensaments de caràcter general a la regió que tenim ganes de tractar, quedaran reduïts a la següent expressió: ésser esquerrà, actuar amb el desig de col·laborar a l'obra de les esquerres, i produir efectes negatius, és pitjor que perdre el temps.

Val la pena d'analitzar aquest cas lamentable i tant freqüent.

Arreu de Catalunya (i això no vol pas dir que a fora no passi) es produeixen fets d'aquesta naturalesa. Hi han molts esquerrans, que malgrat trobar-se animats d'una gran bona fe, aconsegueixen en certes ocasions unes actuacions que perjudiquen llurs ideals polítics. Aquestes actuacions equivocades originen sovint discòrdies i raons eixorques i contraproduents que afebleixen, i a vegades d'una manera prou decisiva, l'instrument que ha de servir per a assolir l'objectiu desitjat: el partit.

No es pas necessari que entrem en detalls, cada lector tindrà prou a punt algun exemple per a ajustar-hi.

L'origen d'aquests fets desagradables i pertorbadors, rau en l'oblit freqüent de l'única base vera, genuïna, on hom pot legitimament recolzar els actes i les actuacions. Molts arguments dolents que se senten esgrimir per les taules dels cafés de les nostres societats, en pro o en contra de tal

o qual qüestió més o menys interessant, serien evitats, posant cura a no oblidar la finalitat confessable de les associacions polítiques. Anàlogament quedarien molt simplificats els debats i les discussions de les assemblees i de les reunions.

Partir tots d'una mateixa base; perseguir tots una mateixa finalitat; això donaria una cohesió molt fecunda a totes les manifestacions vitals dels associats a Esquerra Republicana de Catalunya. I no és pas que aquesta base i aquesta finalitat no existeixi: el programa del partit. Malgrat de posseir aquest guia únic, clar i concret, quantes desviacions estèrils i entrebancadores devem lamentar!

En una associació de caràcter polític, l'única causa seriosa d'incompatibilitat entre els seus afiliats, és la manca d'afinitat en llurs ideals polítics. Fa riure i fa pena alhora sentir parlar d'altres classes d'incompatibilitats, pròpies d'un centre recreatiu, però no, d'un polític; en el primer cas necessitem amics personals, en el segon amics polítics. Aquestes dues formes d'amistat no coincideixen sempre, podem ésser enemics personals d'un amic polític i viceversa.

Mantenim-nos sempre en una zona prou elevada, per tal d'impossibilitar que els baixos apetits i les comoditats del moment ens entelin el noble objectiu, comú a tots, estímul de germanor; i maldem ben compactes i despullats de preocupacions esquivades, per aconseguir l'imperi de l'ideal estimat. Les misèries, són molt humanes, però ens fan molt de mal... Una entitat política, és un òrgan de treball, que s'adiu molt bé amb el sacrifici i no lliga gens amb certes frivolitats. Quan hi ha tanta feina a fer, quan estem sofrint injustícies de pes que podem contribuir a evitar, resulta grotesc entretenir-se a observar, per exemple, si tal o qual sector de consocios porta les espadenyes prou netes o te les maneres prou elegants.

No volem pas defensar el desordre i l'indisciplina, tot el contrari. No creiem pas que a l'Esquerra hi cap tothom, cosa absurda. Però si direm ben alt que als Centres d'Esquerra Republicana de Catalunya hi caben tots els que comparteixen el seu programa i respecten llurs estatuts i reglaments.

Quan hi hagin motius pertinents per a expulsar algun associat, es fa amb totes les de la llei, però no es pot tolerar que se l'hi faci trabanqueta d'amagat, cosa sempre odiosa i molt sovint filla d'una antipatia personal enlloc d'una falta contra el programa, els estatuts o els reglaments.

En nom del liberalisme i de la democràcia, podem exigir, però també havem de cedir, devem ésser conseqüents; en això consisteix precisament llur gràcia. Els qui només volen utilitzar la democràcia quan els convé, la profanen, i no poden ostentar el nom de demòcrates dignament.

El nostre símbol

Es insòlit, és incomprensible que després de la victòria obtinguda pel front d'esquerres en les passades eleccions en que d'una manera clara i decisiva el poble va ratificar la gesta del 6 d'octubre de 1934, no pugui ésser issada la bandera estel·lada símbol d'aquella data i bandera la més estimada pel nostre mai prouplorat Francesc Macià.

En aquella ntt històrica i solemne en la majoria d'Ajuntaments de la nostra terra s'aixecà la nostra bandera amb el crit de visca la llibertat i tots coincidirem que aquesta bandera era la que portava l'esperit del nostre malaguanyat primer President. Sota d'ella s'hi aplegaren tots els homes catalanistes i lliures. Amb el seu símbol, veiérem caure totes les llibertats conquerides. Per defensar-la foren empresonats i exilats tots els dirigents d'aquell moviment històric, i altres que pagàren amb la vida la seva defensa.

Actualment es permès després de la victòria, que sigui aixecada la bandera socialista, la comunista, la anarquista, la federal, totes elles símbols de llibertat, però la que no pot alçar-se perquè es "tabú", es la bandera estel·lada i precisament aquells

que fins el 6 d'octubre l'aplaudien, avui no la poden suïrir.

Al reposar als nostres Consellers a l'Ajuntament després d'un any i mesos d'anormalitat civil, un d'ells feu un parlament i es dolgué molt que en aquella hora solemne no hi fos present la bandera amb un sol estel.

Però lo més xocant, és que uns nacionalistes de la nostra ciutat enterats de que havien trobat a mancar la bandera estel·lada al fer la reposició de l'Ajuntament, seguidament els en feren ofrena d'una, i precisament a l'autor d'aquella queixa, dient-li aquestes paraules: "Vos entreguem aquesta bandera símbol de les llibertats de la nostra terra i la més volguda pel nostre primer President de la Generalitat perquè la posseu allí a on es mereix i li correspon."

Dones bé, ja han passat quinze dies de la presa de possessió i la bandera no s'ha vist enlloc.

Nosaltres no hi trobarem res a dir si no fos per a donar un consell als nostres consellers: A Sants i minyons no els prometis si no els dons!